

»SOVRAŽNIKI REVOLUCIJE«

Zakaj je danes potrebno odpreti vso problematiko NAGODETOVEGA in vseh ostalih podobnih procesov?

Odgovorov je kar nekaj in, kot bomo videli, se še kako tičejo naše vsakdanje prakse.

Nagodetov proces je bil klasični staliniški proces — sredi Slovenije. Če pogledamo samo dva glavna politična sodna procesa, Nagodetovega lani 1947 in dachauske v letih 1948 in 1949, potem lahko ugotovimo sramotno dejstvo, da so bili tisti, ki so te procese **zrežirali**, bolj papeški od papeža, torej od svojega duhovnega in vojščaškega vzornika Stalina.

Vsem, ki količkaj poznajo politično sceno tistega časa, je lahko povsem jasno, da je glavni organizator ter s tem tudi krivec za to vnebovpijočo početje bila samo partija in najvišji partijski in s tem državni voditelji. Partija je takrat bila popoln hegemon celotnega upravljanja družbe. Preprosta pamet lahko ugotovi, da si tako blazno velikih in **usodnih dejanj**, kot so bili na primer Nagodetov in dachauski procesi ter blaznica Goli otok, niso mogli izmisliti ljudje z nižjih političnih lestvic, kot na primer notranja uprava, ampak so vse to morali in **mogli spremljati** le najvišji »voditelji« države. Partija s svojo vojaško logiko oziroma organiziranostjo je brez dvoma glavni uporabnik teh blaznih iger.

Eno temeljnih vprašanj, ki se ob tem pojavljajo, je, zakaj je partija oziroma državno (in republiško) politično vodstvo rabilo oba procesa in na tem »tekočem traku« še Goli otok (če se omejim le na te tri represivne norosti)?!

Partija je bila v tem času neverjetno močno navezana na Stalinovo smrtonosno mašinerijo. Stralinovemu orwellskemu aparatu je morala dokazovati pravovernosti. Vendar je to počela zaradi svoje narave tudi po razdoru z Informbirojem.

Nor je tudi način, da je poleg dokazovanja pravovernosti, hotela z megalomanskimi sodnimi procesi prepričevati ljudi o svoji »moči« in jih seveda tudi naravi ustrezno **ustrahovati** (prenos procesov preko zvočnikov po mestnih ulicah, tovarniških halah ter neposredno preko radijskih sprejemnikov in velika publiciteta v dnevnem časopisju).

Ker je partija razen lepotnih popravkov prav malo spremenila svoj svetovni nadzor in način organiziranosti, počne podobne proticivilizacijske nonsense ves čas »povojne izgradnje samoupravnega socialističnega sistema« — obvladovanja ljudi — do danes. Poglejmo srbske partijske čistke (boj za oblast), pa slovensko partijsko gonjo proti Novi reviji, plakatu ter sedaj proti Mladini! SZDL je na žalost le patijin nedonošenček, ki pa klub svoji pohabljenosti — namreč, nima svoje glave — kar dobro stoji na materini lliniji. Partija se na žalost skozi vso povojno prakso kaže, kot avantgarda, je pa v resnici (v praksi) zaviralec napredka. Že grobi pregled preganjanj slovenske inteligence v vseh teh letih njenega monopolnega vladanja pove, kdo je partija. Ta podoba se še bolj razjasni, ko pogledamo v zakulisje organiziranosti in delovanja občinskih partijskih komitejev.

Iz te pomembne teme moram preskočiti nazaj k obravnavani tematiki.

O dachauskih procesih se danes, predvsem po zaslugi pisatelja Igorja Torkarja, pravzaprav vse ve (mimigrede: Torkar pravi, da že tretjo izdajo svoje pomembne knjige Umiranje na obroke, ki obravnava dachauske procese in v tej izdaji bo nekaj prav zanimivih dopolnitev, kot je na primer **anketa pomembnih slovenskih intelektualcev** o tem, ali so bili dachauski procesi staliniški ali ne. Ta anketa v prvi in drugi izdaji ni smela biti objavljena).

Glede dachauskih procesov ostajajo še naprej odprta vprašanja, kje so (ne) posvečena mesta na smrt obsojenih. Ali so bili takoj po perverzni obsodbi **justificirani**? Ali so pokopani na Žalah? Ali pa so jih po smrtni obsodbi »koncentrirali« v Kočevsko Reko na »delo« v vojaške delavnice, saj je bila namreč večina njih strokovno visoko usposobljena (na primer: šest je bilo inženirjev!).

V **Nagodetovem procesu** je bila obsojena **vrsta slovenskih izobražencev!** Obsojeni so bili zaradi **izražanja svojega mišljenja**.

Prav tako, kot je postalo kristalno jasno, da so bili prav vsi obsojenci na dachauskih procesih **popolnoma nedolžni** in so zaradi tega danes že v veliki meri rehabilitirani (vendar še vedno ne popolnoma!), je tudi za vse obsojence Nagodetovega procesa jasno, da so **popolnoma nedolžni!**

Zahteva po popolni rehabilitaciji — moralni in materialni — je zato samoumevna, tako rehabilitacija Črtomirja Nagodeta, kot vseh ostalih soobsojencev. Ob tem je seveda logična zahteva, da se ob rehabilitaciji nemudoma dovoli Ljubu Sircu vstop v rodno Slovenijo, in da se ob tem prevrednoti sintagma »slovenski politični emigrant«.

Ali si tako majhen narod, kot samo Slovenci, res lahko privoščijo takšno ravnanje z znanstvenikom, kot je Ljubo Sirc, ki ga najprej obsodijo popolnoma po nedolžnem na smrt, potem pa mu je štirideset let kasneje še vedno prepovedan prihod v rodno Slovenijo?!

Nekoč, v veliki meri pa tudi še danes, so partijski psevdopolitiki z lahkoto pométali z intelektualci, danes pa tega ne moremo in ne smemo več dovoliti. »Boj« proti tej partijsko-policijski samovolji je za mlade odločilni »boj«. Če bomo tu popuščali, lahko o boljši prihodnosti le sanjamo.

Poglejmo samo, s kakšnim popolnoma anarhističnim besednjakom hočejo partijski psevdopolitiki v južnih republikah prisiliti slovensko politično vodstvo, naj obračuna z Mladino, Katedro, Teleksom in Novo revijo! Nekateri slovenski politiki pa seveda niso nič boljši, kot se je dalo videti na nedavni seji RK SZDL!

Kje živijo ti ljudje!!!?

Saj vendar s klicanjem represije počnejo kriminal — politični kriminal. Dovolj tega političnega kriminala smo že morali prenesti — dežela zaradi njega dobesedno umira!

In v vsem tem razsulu bi (nekateri) borci radi imeli svojo muzejsko trofejo! Preteklosti nikakor ne smemo dopustiti nagačiti, am-

pak moramo v njej neprenehoma iskati korenine — korenine dobrega in zla.

Besedičenja o političnih taktiziranjih in »levih radikalih« pa so le orwellizacija glav, ki to besedičijo.

Prav malo je znana povojna vloga oficirjev notranjega sektorja (Ozna), ki so bili jeseni 1944 poslani na »usposabljanje« na enkavedejevske tečaje v Moskvo na akademijo Džerdjinski. Kot dobri učenci so verjetno prenesli v domovino izpopolnjeno enkavedejevsko prakso in so z njo odločno vplivali na zasnovno in potek insceniranih sodnih procesov — tako Nagodetovega, kot desetih dachauskih.

Tribuna sedaj že skozi nekaj števil objavljala odlomek iz knjige Ljuba Sirca NESMISEL IN SMISEL, ki je izšla leta 1968 v Veliki Britaniji (sic!). Sam sicer ne vidim v tej knjigi popolnoma nič soprnega, a me vendarle muči ugotovitev, da štirideset let po OSVOBODITVI slovenska partija in njeno zgodovino-pisje ne moreta podati kvalificiranega oziroma nepristranskega pregleda Nagodetovega procesa. Uveljavljeni slovenski zgodovinar (ime bom zmolčal) je izjavil, da ne želi o Nagodetovem procesu za javnost ničesar povedati. Značilno — koliko preteklosti je še vedno v naši sedanosti. Dejstvo je celo, da slovenski zgodovinarji niso sposobni izdati niti ene kvalitetne študije o dachauskih procesih, da o zgodovinski obdelavi slovenskega belogardizma in domobranstva sploh ne govorim (Sajetova tendenčno enostranska zastarela monografija iz leta 1951 sega le do kapitulacije Italije)! Kljub vsemu pa Pleterski in Biber pišeta o tem, da je slovensko zgodovino-pisje nekaj vendarle ustvarilo. Oh, ta vaša skromnost!

Nemudoma se morajo prevrednotiti tudi politideološki konstrukti, kot so »POLITIČNA EMIGRACIJA«, »SOVRAŽNE EMIGRATSKÉ PUBLIKACIJE« ipd. Še zdaleč niso vse slovenske PUBLIKACIJE, ki izhajajo v »političnem eksilu«, »nekvalitetne« ali »protikomunistične«. Dejstvo je, da nam pod temi nalepkami izdeloški čistuni **onemogočajo** svoboden vpogled v to literaturo, tako da ne moremo sami presoditi, kaj je kvalitetno in kaj ni, s tem pa se z blokadami počne slovenskemu narodu in njegovemu civilizacijskemu razvoju neizmerna škoda. Gospodje politiki, ideologi in policaji, kdaj boste sposobni o tem trezno premisliti in se boste nehali igrati te podle igrice s prepovedmi in izločanjem sposobnejših?! Se vam ne zdi, da je skrajni čas, da prepovedi in prisluškovanja zreducirate na nujni minimum, kot so to že zdavnaj storile civilizirane družbe!?

V Trubuninih objavljenih odlomkih iz Sirčeve knjige o Nagodetovem procesu se večkrat pojavlja ime visokega slovenskega politika, **Mitje Ribičiča**, ki je sicer drugače zelo znan kot pesnik ter partizan Ciril in v preteklih letih tudi tvorec znanih fraz »S knjigo nad knjigo« in tiste o petelinu, ki je prežgadol pel (Stane Kavčič in drugi). Naj Mitja Ribičič razjasni, kaj je počel pri Nagodetovem procesu!